

Arrest

nr. 111 940 van 14 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE loco advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), bent een tweeëntwintigjarige Afghaanse jongeman van Pashtou-origine. U bent geboren in het dorp Sorkhab gelegen in het district Muhammad Agha, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Logar. U ging naar school tot de negende graad. U stopte met school om te kunnen gaan werken. U spreekt Pashtou, Dari en een beetje Engels en Nederlands. Uw problemen begonnen toen u een job bij het NDS (National Directorate of Security) werd aangepraat door één van uw verwanten. Het NDS is de Afghaanse inlichtingendienst. Deze persoon stond garant voor uw ter goeder trouw zijn waardoor u gemakkelijker door de doorlichting geraakte. U volgde een training in de stad Kaboel waarna u met uw eenheid naar de provincie Uruzgan werd gestuurd. Van daaruit werd u na een paar dagen getransfereerd naar de provincie Zabul waar u een zestal maanden zou gewerkt hebben. U was betrokken bij verschillende operaties zoals het lopen van de wacht, informatie vergaren over

motorfietsbestuurders en gevangentransport. Toen u tijdens het uitvoeren van een opdracht voor uw werk in de buurt van uw geboorteregio was, greep u de kans om even naar huis te gaan. Die nacht werd het huis aangevallen door de taliban. U probeerde te ontsnappen maar werd gevat en meegenomen naar hun schuilplaats. U werd gemarteld om informatie over uw werk te bekomen. Uw ondervragers kenden uw verwant die garant stond voor u toen u uw job begon. Ondertussen had uw vader stappen ondernomen voor uw vrijlating. Hij trad in contact met de ontvoerders die losgeld eisten. Nadat uw vader een aanzienlijk bedrag had verzameld, werd u vrijgelaten. U verbleef een tijdje in het ziekenhuis waarna u ondergedoken leefde bij u thuis. U besliste Afghanistan te ontvluchten. U ontvluchtte Afghanistan in oktober 2009 en kwam aan in België op 14 oktober 2010 waar u op 15 oktober 2010 asiel aanvraagde. Voordien reisde u echter door Hongarije en Oostenrijk waar uw vingerafdrukken respectievelijk op 9 maart 2010 en 18 augustus 2010 genomen werden waardoor er een Dublinprocedure opgestart werd en u op 19 november 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het Belgische grondgebied te verlaten kreeg. Op 21 mei 2012 diende u uw tweede en huidige asielaanvraag in. Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee taskara's, uw vaders militair boekje, een bevestigingsbrief over uw problemen, een foto, een document over uw tanden en materiaal betreffende uw sportieve bezigheden in België voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo speculatief en vaag zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden. In uw geval staat of valt uw asielrelaas met de job die u beweert te hebben uitgevoerd. U werd immers ontvoerd met als doel u informatie over uw werk te ontfutselen (eerste gehoorverslag p. 7). U verklaarde ook dat de ontvoerders de identiteit van de persoon die voor u garant stond kenden (eerste gehoorverslag p. 7). Uit deze twee vaststellingen kan geconcludeerd worden dat uw ontvoering onlosmakelijk verbonden is met uw werk. U stelt gewerkt te hebben voor het National Security Department (NDS) (eerste gehoorverslag p.6). Gezien hierna zal blijken dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw job bij het NDS kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielrelaas (uw ontvoering). Vooreerst valt op dat u geen enkel document heeft neergelegd dat uw tewerkstelling bij het NDS op betrouwbare wijze kan staven. Nochtans kan toch verwacht worden dat u ooit documenten en dergelijke (contract, salarisbriefjes, ...) zou verkregen hebben van uw werkgever. Dat u geen enkel werkdocument kunt neerleggen komt bijzonder weinig overtuigend over. Verder moet worden opgemerkt dat u bijzonder vage antwoorden geeft indien u vragen gesteld worden over uw werk. Zelfs als u verschillende malen gevraagd wordt om in detail te treden over uw persoonlijke activiteiten tijdens die zes maanden dat u voor het NDS gewerkt heeft (eerste gehoorverslag p. 3), blijft u in algemeenheden en voorbeelden vervallen. Als u uiteindelijk dan toch dieper ingaat op uw persoonlijke activiteiten blijkt dat u een gebrekkige kennis vertoont over de operaties waar u zelf aan deel zou hebben genomen. Zo veroorzaakt u de nodige verwarring over uw precieze werkgever. In de bevestigingsbrief van het districtshuis, waarin uw problemen beschreven werden en waarin aantekeningen gemaakt werden door dorpsouderen, het hospitaal en uw werkgever, staat er bijvoorbeeld eerst dat u lid bent van de politie terwijl er even later in datzelfde document vermeld wordt dat u soldaat bent (vertaling tijdens gehoor, eerste gehoorverslag p. 2,3,4) wat op zich al afbreuk doet aan de authenticiteit van dit bewijsstuk. Op het gehoor bij de DVZ had u vermeld dat u voor de politie werkte (zie administratief dossier: verklaring vraag 3.5). Als u tijdens het eerste gehoor op het CGVS hierover om meer uitleg gevraagd wordt, antwoordt u ik was een lid van de politie, als je lid bent van de politie of leger zonder ranking word je beschouwd als soldaat (eerste gehoorverslag p. 4). Even later verklaart u dan weer dat u werkzaam was voor het NDS (eerste gehoorverslag p. 6). Als u gevraagd wordt om het verschil uit te leggen tussen het NDS en de politie antwoordt u op een afdoende manier (eerste gehoorverslag p. 8) maar vreemd genoeg kan u deze lijn niet doortrekken als het gaat over uw persoonlijke activiteiten voor het NDS. Zo kon u niet duidelijk maken voor welk departement binnen het NDS u werkte. Gevraagd naar welke eenheid u lid van was, antwoordt u het was deel van een sectie van het nationale veiligheidsdepartement (eerste gehoorverslag p. 6). In het tweede gehoor werd u opnieuw gevraagd naar uw eenheid en uw departement, waarop u antwoordde tolai wat eigenlijk een letterlijke vertaling is van het militaire woord 'unit' (tweede gehoorverslag p. 10). Even verder zegt u dat u werkte voor delgai wat letterlijk 'squad' betekent (tweede gehoorverslag p. 10). Los van het feit dat dit militaire termen zijn en het NDS niet geleid wordt door het Ministerie van Defensie maar rechtstreeks aan de president en het parlement rapporteert (zie toegevoegde informatie: administratief dossier en

eerste gehoorverslag p. 8) geven deze termen niet aan voor welk departement men werkt maar wel de grote van de eenheid (unit) waarin men zich bevindt (eerste gehoorverslag p. 9). Dat u zo weinig gedetailleerde verklaringen kunt afleggen over het departement binnen hetwelk u tewerkgesteld was ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat u voor het NDS werkte. Na veel aandringen verklaart u dan toch dat u werkte voor het deel dat deelnam aan operaties (tweede gehoorverslag p. 10). Men kan verwachten dat een professionele organisatie als het NDS een specifieke naam heeft voor het deel dat deelnam aan operaties en dat de mensen die voor dit departement werken dan ook de naam van hun eigen departement weten. Ook moet vastgesteld worden dat u heel wat persoonlijkheden waarvan men mag verwachten dat u die in uw hoedanigheid als werknemer bij het NDS in de provincie Zabul moet kennen, niet kent. Zo wordt u gevraagd of u Col. Ghulam Khan Jailani, Haji Mir Khan en Col. Shah Zada kent, waarop u telkens antwoordt dat het persoonlijkheden zijn uit uw geboortestreek in de provincie Logar (tweede gehoorverslag p. 17) terwijl het eigenlijk gaat om respectievelijk het hoofd van het NDS van de provincie Zabul van 2009 tot 2011, het hoofd van civiele zijde van het NDS en plaatsvervangend hoofd van het NSD in de provincie Zabul voor 2011 en het hoofd van het NDS in de provincie Zabul in 2006 (zie toegevoegde informatie: administratief dossier). Allemaal persoonlijkheden waarvan als men de naam voorgezegd krijgt die een belletje zouden moeten doen rinkelen als men bij het NDS in de provincie Zabul gewerkt heeft. U kent ook het door de taliban toegewezen districtshoofd van het district Shajoy mullah Abdullah Musazai niet (tweede gehoorverslag p. 18) en u heeft geen kennis van een incident waar een Indische ingenieur werd onthoofd in de regio van uw dienst (tweede gehoorverslag p. 17) (zie toegevoegde informatie: administratief dossier). Ook twee feiten waarvan men mag verwachten dat een werknemer van het NDS in die regio er weet van heeft. Bovenstaande observaties zetten uw bewering dat u voor het NDS werkte op losse schroeven. Vervolgens moet worden vastgesteld dat u ontwijkende en bijzonder vage antwoorden geeft op vragen over uw specifieke takenpakket. Als u gevraagd wordt wat u deed, geeft u een uitleg over de verschillende hoeveelheden manschappen er in een tolai en delgai zitten (eerste gehoorverslag p. 9). Als u de vraag opnieuw gesteld wordt, geeft u een algemeen antwoord dat men meestal in eenheden wordt gestuurd en dat NDS het soms overnam van de nationale politie (eerste gehoorverslag p. 9). Deze algemene, ontwijkende antwoorden tonen aan dat u vermijdt in detail te treden over uw persoonlijke rol in deze activiteiten. Om het wat meer te concretiseren en te vermijden dat de verkeerde conclusies worden getrokken uit wat misschien uw stijl van antwoorden is, wordt er tijdens het gehoor gevraagd naar wat u de eerste dagen dat u in de provincie Zabul verbleef moest doen. Uw antwoord we deden niets wat we deden was onze bagage op zijn plaats leggen en ze maakten een lijst van de namen die aanwezig waren (tweede gehoorverslag p. 11) komt opnieuw over als een ontwijkend antwoord. Na meer aandringen verklaarde u dat uw eerste taak patrouilleren was om de regio te leren kennen (tweede gehoorverslag p. 11). U verklaarde een week lang gepatrouilleerd te hebben (tweede gehoorverslag p. 11). Gevraagd naar uw tweede missie na het patrouilleren, antwoordt u bijvoorbeeld ik had een klas om mij te verdedigen. Bijvoorbeeld ik nam deel aan gevechten (tweede gehoorverslag p. 11). Precies of u geeft voorbeelden van wat het zou kunnen zijn in plaats van aan te geven wat u effectief als tweede missie had. Bovendien heeft u zichzelf tegengesproken wat betreft uw eerste missie. Tijdens het eerste gehoor vermeldde u dat u gedetacheerd werd naar de provincie Uruzgan maar dat u na enkele dagen werd overgeplaatst naar de provincie Zabul (eerste gehoorverslag p. 4). De reden hiervoor was dat er in de regio mannen waren die zich voordeden als politie en de lokale bevolking geld aftroggelden (eerste gehoorverslag p. 4). In het tweede gehoorverslag vermeldt u hier niets van en verklaart u dat de patrouilles uw eerste missie waren (tweede gehoorverslag p. 11). Als u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u niet stap voor stap kan zeggen wat uw eerste en uw tweede opdracht was en dat u in het algemeen heeft verklaard wat u gedaan heeft niettegenstaande dat er verschillende keren op werd gedrukt om uw persoonlijke rol in de activiteiten van het NDS uit de doeken te doen (eerste gehoorverslag p. 9 en 13 en tweede gehoorverslag p. 8, 11, 12, 13 en 14). Bovendien kan men verwachten dat iemand zich de spanning en intensiteit van zijn eerste opdracht als lid van een inlichtingendienst wel herinnert. Het feit dat u niet duidelijk kan maken wat u persoonlijk heeft gedaan in het beperkt aantal operaties dat u tijdens de twee gehoren opsomt en u zichzelf tegensprekt over wat u deed tijdens uw eerste echte missie ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk. Als u nadrukkelijk gevraagd wordt om toch dieper in te gaan op enkele van de operaties waar u aan zou deelgenomen hebben, blijkt dat u de nodige kennis ontbreekt die nodig is om aan te tonen dat u deel uitmaakte van deze operaties en u überhaupt niet aantoonst een job bij het NDS zou hebben gehad. Zo heeft u geen kennis van wat er gebeurde met de mannen die u arresteerde. Bij het incident waarbij u de 'politiemensen' die geld aftroggelden van de lokale bevolking moest arresteren, kan u niet zeggen wat er nadien met de gearresteerde personen gebeurde (eerste gehoorverslag p. 14). U verklaarde dat ze dan werden overgeleverd aan hoger gerankte personen (eerste gehoorverslag p. 14). Nochtans verklaarde u dat u ook instond voor de veiligheid van het transport van gevangenen gearresteerd door de nationale politie (eerste gehoorverslag p. 10). Het is

dus weinig geloofwaardig dat de nationale politie iemand zou arresteren en jullie hulp zou inroepen om de veiligheid van het transport van de gevangene te garanderen terwijl - wanneer jullie zelf 'low-level' arrestaties maken, arrestaties die dus evengoed door de gewone politie konden worden gedaan (eerste gehoorverslag p. 15) - jullie de hulp zouden moeten inroepen van hoger gerankte mensen (eerste gehoorverslag p. 14). Daarnaast vermeldde u een operatie waarbij u in burgerkleren informatie moest verzamelen over de bestuurders van een motorfiets in de bazaar van de provincie Zabul (eerste gehoorverslag p. 9 en tweede gehoorverslag p. 11 en 12). Het idee was dat de opstandelingen motorfietsen gebruikten om hun aanvallen uit te voeren en dat u verdachte personen op een motorfiets moest melden aan uw oversten (eerste gehoorverslag p. 9). U verklaarde dat u moest toezien met wie deze mensen praatten in de bazaar om zo arrestaties te kunnen uitvoeren (tweede gehoorverslag p. 12). U voegde eraan toe er zijn zoveel mensen op een motorfiets, het is niet gemakkelijk om ze te vinden de mensen die de misdaden plegen (tweede gehoorverslag p. 12). Als u gevraagd wordt hoe u de mensen die verdacht werden van aanvallen uit te voeren, kon onderscheiden van de onschuldige motorrijders, antwoordt u dat mensen die veel rondgingen met hun motorfiets maar niets kochten en bedelaars die verdacht veel vragen stelden aan voorbijgangers voor u verdacht gedrag vertoonden (tweede gehoorverslag p. 12). Het feit dat bedelaars die vragen stellen zoals 'van waar komt u' (tweede gehoorverslag p. 12) in uw ogen al verdacht zijn komt zo weinig overtuigend over dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt. Maar ook uw verklaringen over de bestuurders van motorfietsen die verdacht werden van aanvallen uit te voeren, doen vragen rijzen. Zo verklaart u dat u hun nummerplaten noteerde en doorgaf aan uw oversten (tweede gehoorverslag p. 12). Wat er daarna gebeurde met deze nummerplaten weet u niet (tweede gehoorverslag p. 12). Daarnaast kan men zich afvragen of een nummerplaat van een motorfiets voldoende is in een land als Afghanistan om mensen nadien terug op te sporen. Ook u geeft dit aan en verklaart dat de taliban soms met en soms zonder nummerplaten rondreed (tweede gehoorverslag p. 12). Ook dit is weinig aannemelijk aangezien de taliban meer dan waarschijnlijk motorfietsen zonder nummerplaten zou gebruiken om te vermijden gearresteerd te worden. Voor de taliban-leden die zonder nummerplaat rondreden, beschreef u het uiterlijk en de kleur van kleren aan uw overste (tweede gehoorverslag p.12). Ook deze tactiek komt weinig effectief over. U achtervolgde hen ook soms maar nooit helemaal tot het einde om te voorkomen dat ze u in de gaten kregen (tweede gehoorverslag p. 12). Dit betekent dus dat u mensen verdacht van het uitvoeren van aanvallen opspoort, hen enige tijd volgt en dan zonder enige aanwijzing om die man terug te kunnen opsporen, laat lopen. U bent immers niet zeker of de nummerplaat van de motorfiets die u genoteerd heeft geregistreerd is, de beschrijving van de kleur van de kleren zal u ook niet helpen en u volgt hem niet tot een eindpunt waar u de persoon in kwestie later kan terugvinden. Deze weinig aannemelijke verklaringen over uw persoonlijke rol in één van de operaties waar u deel aan nam, tonen aan dat u geen idee heeft over hoe dergelijke operaties worden uitgevoerd en dat u geen job had bij een organisatie die dergelijke operaties uitvoert. Een laatste voorbeeld hiervan zijn uw verklaringen over het vervoeren van mensen die bescherming nodig hadden. Opnieuw geeft u eerst ontwijkende, algemene antwoorden waarna, als er aangedrongen wordt om over uw specifieke rol te praten, u een gebrek aan kennis etaleert (tweede gehoorverslag p. 9 en 10). Zo verklaart u dat u toen u de laatste keer voor de veiligheid van zo'n transport instond u niet wist wie u moest beschermen en dat u enkel wist in welk voertuig die persoon zat (tweede gehoorverslag p. 9). Het klinkt reeds vreemd als de persoon die de verantwoordelijkheid heeft om het leven van deze persoon te beschermen niet weet wie hij precies beschermt. Hoewel dit nog enigszins verklaard kan worden door geheimhouding en zo verder... wordt het helemaal ongeloofwaardig dat u niet weet of het een vijand of vriend is die u moet beschermen. Dit is ongeloofwaardig gelet op het feit dat op operationeel vlak de veiligheidsmaatregelen voor het beschermen van een vriend anders zijn dan die voor een vijand van de regering. Daar waar het een vriend van de regering betreft moet vooral bescherming geboden worden om een aanslag te vermijden op het voertuig waarin de persoon in kwestie zit terwijl als men een gevangene of vijand van de regering transporteert men vooral moet opletten dat de persoon in kwestie niet probeert te vluchten of dat men niet in een hinderlaag loopt van mensen die de persoon in kwestie willen bevrijden. Dit zijn twee zodanig verschillende insteken bij het beveiligen van een transport van dergelijke personen dat het weinig aannemelijk is dat men de mensen die de beveiliging van het transport verzorgen niet op de hoogte zouden zijn van wie ze nu juist vervoeren. De vaststelling dat u ontwijkende en zeer algemene antwoorden geeft over uw werk zelfs nadat wordt aangedrongen om over uw persoonlijke activiteiten voor het NDS te spreken samen met de vaststelling dat als u dan wat dieper op uw persoonlijke rol ingaat u een totaal gebrek aan kennis en inlevingsvermogen vertoont over het werk bij een inlichtingendienst en u uw oversten in uw regio van tewerkstelling niet kent, toont aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade

zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara's, het militaire boekje van uw vader en het taekwondo materiaal bevestigen enkel uw identiteit en achtergrond de welke niet betwist wordt. De bevestigingsbrief is een zelfgeschreven brief waarvan er al eerder ernstige twijfels met betrekking tot de authenticiteit ervan geformuleerd werden. De foto waarop u te zien bent met een kalashnikov draagt niets bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Integendeel, u beweerde tijdens uw werk met een 'sel daze' aan de slag te zijn geweest terwijl u op de foto met een kalashnikov bent te zien. Een geweer dat gemakkelijk verkrijgbaar is in Afghanistan. Het document over uw beschadigde tanden spreekt niet over de oorzaak van uw probleem met uw tanden en kan dan ook niet in aanmerking genomen worden. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Muhammad Agha gelegen in de provincie Logar, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. Zo spreekt u zowel Dari als Pashtou en verklaarde u een beetje Engels te kunnen (eerste gehoorverslag p. 6). Een eigenschap die sterk geapprecieerd wordt door werkgevers in Kaboel. U ging bovendien tot de negende graad naar school (eerste gehoorverslag p. 5 en 6). Dit zijn allemaal factoren die uw integratie in de stad Kaboel kunnen vergemakkelijken. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalst indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker stelt dat men niet kan spreken van een vaag en speculatief relaas omdat hij twee keer gedurende telkens vier uur werd gehoord en de bestreden beslissing een zeer lange motivering bevat. Verder stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt. Voor het overige geeft verzoeker kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers job bij het NDS en er bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers ontvoering.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij werkzaam was voor het NDS, terwijl hij bij de Dienst vreemdelingenzaken verklaarde dat hij voor de politie werkte. Verzoeker stelt dat de bevolking en zijn collega's over zijn functie zegden dat hij een politieman of een soldaat is. Dit verklaart echter niet waarom verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat hij voor het NDS werkte. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker verklaarde dat hij voor de politie werkte en niet vermeldde dat hij voor het NDS werkte louter en alleen omdat de bevolking en zijn collega's over zijn functie zegden dat hij een politieman of een soldaat is.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker niet duidelijk kon maken voor welk departement binnen het NDS hij werkte. Verzoeker stelt dat hij verklaard heeft dat hij werkte voor het departement dat zich bezighield met operaties in gevechten en communicatie. Dit is echter geen duidelijke omschrijving. Verwacht mag immers worden dat het departement een vaste naam en misschien ook een vaste afkorting zou hebben. Verzoeker blijft dus in gebreke om duidelijk aan te geven wat de naam van zijn departement was.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker ontwijkende en bijzonder vage antwoorden gaf op vragen over zijn specifieke takenpakket, dat hij een totaal gebrek aan kennis en inlevingsvermogen vertoonde over het werk bij een inlichtingendienst en dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over wat zijn eerste missie bij het NDS was. Verzoeker betwist dit niet.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Meer in het bijzonder kan niet langer geloof gehecht worden aan verzoekers voorgehouden tewerkstelling bij de Afghaanse inlichtingendienst en bijgevolg evenmin aan de problemen die hij hierdoor zou hebben ondervonden. Dat verzoeker bijgevolg een risicoprofiel heeft zoals hij in zijn verzoekschrift benadrukt kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

De Raad merkt nog op dat verzoeker niet aantoonde dat hij getraumatiseerd is en ook niet aangeeft op welke wijze zijn trauma's een invloed hebben gehad op zijn verklaringen.

De Raad ziet tot slot niet in waarom het feit dat verzoeker uitgebreid werd gehoord en de beslissing uitgebreid werd gemotiveerd haaks zou staan op de vaststelling dat verzoekers relaas vaag en speculatief is.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat hoewel verzoeker afkomstig is uit het district Muhammad Agha gelegen in de provincie Logar hij een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. Verzoeker betwist dit niet. Het motief wordt derhalve onverkort overgenomen

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER